

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **společnosti ENGESER, s.r.o.**, se sídlem Okružní 3834, Havlíčkův Brod, zast. JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem, se sídlem Horní 6, Havlíčkův Brod, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2008, č.j. 10297/08-1200-706012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 9.6.2008, č.j. 10297/08-1200-706012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Lubomíra Mála, advokáta se sídlem Horní 6, Havlíčkův Brod.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 13. 9. 2007, č.j. 74835/07/223912/7612, platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou za zdaňovací období roku 2003, kterým byla žalobci předsána k přímému placení daň z příjmů právnických osob ve výši 118.705,- Kč.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že v předmětném případě se jednalo především o posouzení oprávněnosti předepsání k přímému placení daně z příjmů právnických osob vybíraných srážkou ve výši 118.705,- Kč. Jednalo se o daň z příjmů právnických osob vybíraných srážkou z podílů na zisku, za které se ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona č. 586/ 1992 Sb., o daních z příjmů, zjištěný rozdíl mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou, která byla sjednána mezi nezávislými osobami ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/ 1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti čl. 9 a 10 Smlouvy o zamezení dvojího zdanění uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německa č. 18/1984 Sb. Pro tento druh příjmu je stanovena zvláštní sazba daně v ust. § 36 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o daních z příjmů, která je modifikována příslušným článkem Smlouvy o zamezení dvojího zdanění uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německa č. 18/1984 Sb. a to čl. 10 „Dividendy“. S ohledem na tyto skutečnosti činí sazba daně 5% hrubé částky dividend. Protože nebyla daň vybrána ani dodatečně, uplatňuje se postup dle § 69 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a § 38 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Z rozdílu mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou na trhu ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, považovaného ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, za podíly na zisku je plátce povinen do konce měsíce následujícího po uplynutí zdaňovacího období odvést místně příslušnému správci sraženou daň (§ 38 odst. 3 zákona o daních z příjmů).

V odvolání žalobce uplatnil shodnou argumentaci , jako v odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 13. 9. 2007, č.j. 74829/07/223912/7612, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003.

Vzhledem k tomu, že v řízení před správcem daně (v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné nové skutečnosti) došlo k úpravě základu daně o částku 2.255.399,-Kč správcem daně z důvodu žalobcem nedoloženého rozdílu mezi cenou sjednanou mezi ekonomicky nebo personálně spojenými osobami a ceny, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami, když k úpravě základu daně dospěl správce daně na základě posudku soudního znalce Ing. J. V., žalovaný konstatoval, že správce daně postupoval zákonně. Jelikož o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 13. 9. 2007, č.j. 74829/07/223912/7612, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003, bylo pravomocně rozhodnuto a výsledky odvolacího řízení potvrdily oprávněnost doměření částky 2.255.399,-Kč.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že nechal vyhotovit dva znalecké posudky, které přiložil ke svému vyjádření dne 31.10.2006. V těchto posudcích je konstatováno, že hodnotit firmu jen na základě jednoho či dvou koeficientů je bez podrobného rozboru ostatních údajů zavádějící. Správce daně prvního stupně není povinen provést veškeré důkazy, které mu žalobkyně předložila, je ovšem povinen se se všemi vypořádat, tj. v případě, že jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, potom se vystavil nebezpečí, že tyto námitky žalobce, týkající se hodnocení důkazů, nebude možno v tomto soudním sporu vyvrátit.

Znalecký posudek o jehož závěry opřel své rozhodnutí správce daně mimo jiné konstatuje: „Z výpočtů vyplývá, že tržby dosahované závislou osobou při hodnocené transakci jsou nižší v rozmezí 1.475 tis. Kč až 2.490 tis. Kč, než by bylo možno dosáhnout při nezávislé obchodní transakci při dodržení tržního odstupu.“ K těmto číslům znalec došel na základě prostého navýšení ceny hodiny přímých zaměstnanců o +12 % a +16 %. Volba

koeficientů 12 – 16 % je v posudku zdůvodněna a doložena pouze touto větou: „Dále z dostupných pramenů byl proveden odhad rentability v oboru“. Výše uvedený posudek neumožňuje přezkoumání skutkových zjištění. Žalobci není zřejmý zdroj skutkových zjištění žalovaného. Znalec v závěru uvádí, že „Aby bylo možno správně interpretovat zjištěné rozdíly, bylo by nutno zkoumat, zda ve sledovaném období u hodnocené transakce nedošlo na straně závislého dodavatele (podniku) k nějakým mimořádným událostem, ovlivňujícím dosažení nižší, než obvyklé produktivity práce a tím i nižších výkonů. Například náběh nové výroby, nedostatky v technické a technologické přípravě a zajištění výroby (např. materiálem, nástroji) nebo k mimořádným nedostatkům v kvalitě výroby a nutnosti výrobky opravit, či repasovat.“ Žalovaný tento závěr znalce vůbec nerespektoval ani k tomuto nepřihlédl. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na rozpětí rentability, stanovené znalcem Ing. V., zvolil správce daně prvního stupně pro kalkulaci údaj pro daňový subjekt příznivější, tedy dolní hranici přírážky (rentability) ve výši 12 %. Takový postup není v souladu s daňovým řádem, neboť nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil.

Z odůvodnění žalovaného nebylo možno seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, jakými úvahami se při rozhodování řídil, když původně tvrdil, že obvyklá přírážka činí 15 %, následně vlastní tabulkou srovnatelných firem vypočetl hodnotu 14,5 % pro rok 2003, 30,12 % pro rok 2004, vyloučením některých hodnot stanovil průměrnou hodnotu za oba roky ve výši 19,5 %. Vzápětí se však přiklání k hodnotě ze znaleckého posudku, který bez důkazů uvádí hodnoty 12 % - 16 %.

„Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že žalovaný důkazní řízení neprovedl důsledně, čímž porušil ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, neboť při rozhodování hodnotil žalovaný důkazy neuváženě jen podle své úvahy, přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, dále žalovaný porušil ustanovení § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, kde při dodatečném stanovení daně, správce daně nepřihlédl ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Hodnocení důkazů není uvedení jejich výčtů a konečný závěr. Jedná se o proces, kdy správce daně prvního stupně porovnává, které skutečnosti z jednotlivých důkazů vyplývají, jakým způsobem zapadají do příslušného zákonného rámce, jaké pochybnosti provedením důkazu vznikají a jaké jsou odstraněny. Žalobce se domnívá, že pokud správce daně prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů je dovodil, jakými skutečnostmi se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další navrhované důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, potom se vystavil nebezpečí, že tyto námitky žalobce, týkající se hodnocení důkazů nebude možno v tomto soudním sporu vyvrátit.“

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že správce daně při stanovení ceny obvyklé vycházel ze shromážděných důkazů a své závěry opřel o znalecký posudek znalce Ing. J. V. S ohledem na rozpětí rentability, stanovené tímto znalcem, zvolil správce daně pro kalkulaci obvyklých tržeb a následně vyčíslení rozdílu základu daně nikoliv horní hranici obvyklé přírážky (rentability) nebo průměr, ale údaj pro daňový subjekt příznivější, tedy dolní hranici přírážky (rentability) ve výši 12%. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil oprávněnost zvýšení základu daně, jehož výše nebyla žalobcem uspokojivě doložena.

K námitce žalobce, dle které „došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, žalovaný konstatuje, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zcela ztotožnil se závěry správce daně prvního stupně podrobně obsaženými ve

výše uvedené Zprávě o výsledku kontroly. Z této zprávy je seznatelné podrobné porovnávání jednotlivých důkazních prostředků a vyhodnocení důkazů.

Žalobce dále namítá, že „žalovaný neuvedl jakými skutečnostmi se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další navrhované důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci, a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav“. K této námitce žalovaný uvádí, že ze Zprávy o výsledku kontroly i z napadeného rozhodnutí žalovaného (viz. str. 7 a 8) je zřejmé, že správce daně prvního stupně vzal v daňovém řízení v úvahu, že žalobce sám z vlastní vůle nechal vyhotovit znalecké posudky a žalovaný si nechal vyhotovit znalecký posudek od nezávislého soudního znalce Ing. J. V. (položka č. 27 veřejné části spisového materiálu Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě). Správce daně prvního stupně provedl i podrobný rozbor ekonomických údajů jiných firem poskytnutých žalobcem (viz. Zpráva o výsledku kontroly str. 28 až 37) a podrobně popsal, proč navržené důkazní prostředky (tabulku firem a znalecké posudky předložené žalobcem) nelze vzít v úvahu jako důkaz. Žalovaný konstatuje, že ze Zprávy o výsledku kontroly i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé z jakých podkladů správce daně prvního stupně a žalovaný při svém rozhodování vycházeli, tj. z objektivně zjištěných skutečností ověřených z dožádání a z údajů znaleckého posudku. Žalovaný zásadně nesouhlasí s názorem žalobce, že závěry žalovaného jsou stavěny na odhadu a ne na výpočtu, neboť ze Zprávy o výsledku kontroly i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ke stanovení ceny obvyklé došlo výpočtem ceny obvyklé na základě konkrétně zjištěných skutečností. Správce daně tedy přihlédl k výhodnější hodnotě přírážky ve výši 12 % s ohledem na dodržení zásady zákonnosti a vzhledem k možnosti dané rozpětím přírážky ve znaleckém posudku postupoval vůči žalobci mírněji.

Žalobce dále namítá, že „žalovaný neprovedl důsledně důkazní řízení, čímž porušil ustanovení § 2 odst. 3 a § 16 odst. 8 zákona č. 337/92 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, neboť dle názoru žalobce při rozhodování hodnotil důkazy neuváženě jen podle své úvahy, přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo“. K výše uvedenému žalovaný konstatuje, že žalobce neuvádí konkrétně k jakým zjištěným okolnostem žalovaný v rámci předmětného řízení nepřihlédl. Zároveň je nutno zdůraznit, že při daňové kontrole se správce daně podrobně zabýval jednotlivými důkazními prostředky předloženými žalobcem, o čemž svědčí Zpráva o výsledku kontroly. Správcem, daně bylo provedeno detailní hodnocení předložených důkazů, které bylo také náležitě zdůvodněno.“

Žalovaný zásadně nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný nepřihlédl k závěrům znalce Ing. J. V., neboť právě v souvislosti s vyjádřením znalce Ing. J. V. správce daně v daňovém řízení ověřoval, zda ve sledovaném období nedošlo na straně závislého dodavatele k nějakým mimořádným událostem, ovlivňujícím dosažení nižší, než obvyklé produktivity práce a tím i nižších výkonů. Na základě shromážděných materiálů bylo však nutno konstatovat, že k žádné takové události v letech 2003 a 2004 nedošlo, nezjistil ji ani znalec Ing. P. (nebyly uvedeny ve znaleckém posudku), a ani žalobce na žádné takové skutečnosti neupozorňoval. Správce daně posoudil tento znalecký posudek jako důkaz a respektoval jeho závěry, současně se však také zabýval i dalšími hledisky zkoumání.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.) a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Skutečností mezi účastníky nespornou je zjištění správce daně, že v případě žalobce a jeho odběratelů společností AKTIV-KABEL a EIV Engeser Innovative Verbindungstechnik se jedná o osoby ekonomicky a personálně spojené osoby ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zákona

č. 586/1992Sb., o daních z příjmů a čl. 9 Sdružené podniky Smlouvy o zamezení dvojího zdanění uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německa č. 18/1984 Sb. Ekonomicky nebo personálně spojenými osobami (dále jen „SZDZ“) rozumí, jestliže se jedna osoba podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění druhé osoby, nebo jestliže se shodné právnické nebo fyzické osoby přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění obou osob anebo fyzické osoby blízké (dle ust. § 116 občanského zákoníku).) Vzhledem k této skutečnosti byl povinen správce daně ověřit, zda byla dodržena podmínka zakotvena v ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a čl. 9 SZDZ, že mezi ekonomicky nebo personálně spojenými osobami, musí být sjednány ceny za stejných nebo obdobných podmínek jako mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, popřípadě musí být rozdíl takových cen žalobce doložen.

Spornou je v projednávaném případě skutečnost, zda-li žalobcem předložené důkazy prokazují jeho tvrzení, že jím přirážka fakturovaná odběratelům AKTIV-KABEL a EIV Engeser Innovative Verbindungstechnik odpovídala obvyklé průměrné přirážce u srovnatelných firem. Správce daně z dokladů předložených žalobcem zjistil, že přirážka ke službám, zjištěná z účetních výkazů daňového subjektu porovnáním provozních nákladů bez nákladů na zboží a provozních výnosů bez výnosů na zboží činila 2,2 % za rok 2003.

Všechny žalobní námitky, podané proti rozhodnutí žalovaného, (které osvědčilo jako správné rozhodnutí správce daně, kterým byla k přímému placení předepsána daň z příjmů právnických osob vybíraných srážkou ve výši 118.705,- Kč, vybíraných srážkou z podílů na zisku, za které se ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona č. 586/ 1992 Sb., o daních z příjmů, považuje zjištěný rozdíl mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou, která byla sjednána mezi nezávislými osobami ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/ 1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů), se vztahovaly k stanovení obvyklé přirážky ke službám na trhu, provedené správcem daně, protože z rozdílu mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou na trhu ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, považovaného ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, podílem na zisku je plátce povinen do konce měsíce následujícího po uplynutí zdaňovacího období odvést místně příslušnému správci sraženou daň (§ 38 odst. 3 zákona o daních z příjmů).

Při zkoumání skutečnosti vyhodnotil-li správce daně žalobcem předložené důkazy v souladu se zákonem nutno vycházet z ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen d.ř.).

Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona a správě daní a poplatků postupují správci daně v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona a správě daní a poplatků hodnotí správce daně při rozhodování důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Podle ustanovení § 31 odst. 4 věta první, čtvrtá a pátá d.ř. lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jednotlivé skutečnosti pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Po provedeném důkazním řízení pak správce daně osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Ve smyslu základní zásady daňového řízení, která je upravena v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků (jedná se o zásadu volného hodnocení důkazů) jsou finanční orgány povinny při své rozhodovací činnosti hodnotit důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Pravdivý a úplný obraz důkazního řízení, včetně detailního uvedení všech použitých a nutných úvah ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, je povinen žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést.

Podle ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992Sb., o daních z příjmů liší-li se ceny sjednané mezi ekonomicky nebo personálně nebo jinak spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl.

Žalobcem namítané porušení ustanovení § 2 odst. 2 a 3 zákona č. 337/92 Sb., o správě daní a poplatků, (tím, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané, a z jakých důvodů k některým z důkazů přihlédl a k některým nikoliv a pokud některé z navržených důkazů neprovedl, pak musí uvést, co jej k tomuto rozhodnutí vedlo), soud neshledal důvodným, jak je výše uvedeno v textu citovaném z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně prvního stupně obsaženými ve Zprávě o výsledku kontroly. Ve zprávě o výsledku daňové kontroly podrobně uvedeno z jakých důkazů žalovaný vycházel a z jakých důvodů podrobně se vypořádal z hodnocením žalobcem předložených důkazů i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a to s každým žalobcem předloženým důkazem jednotlivě. Pokud jde o tvrzení, že finanční orgány neprovedly „některé“ žalobcem navrhované důkazy žalobce v rámci této žalobní námítky neuvedl specifikaci takových důkazů (o jaké konkrétní důkazy šlo, kdy je navrhoval ani čeho jimi mělo být prokázáno), proto důvodnost takové žalobní námítky soud nemohl přezkoumat.

Při stanovení ceny obvyklé vycházel správce daně ze shromážděných důkazů a své závěry opřel především o znalecký posudek znalce Ing. J. V. Správce daně zvolil pro kalkulaci obvyklých tržeb a následně vyčíslení rozdílu základu daně s ohledem na rozpětí rentability, stanovené tímto znalcem pokud jde o hranici obvyklé přírážky (rentability) údaj pro daňový subjekt příznivější, tedy dolní hranici přírážky (rentability) ve výši 12%. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil oprávněnost zvýšení základu daně, jehož výše nebyla žalobcem uspokojivě doložena.

Pokud jde o hodnocení důkazů a otázku jakými skutečnostmi žalovaný se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další navrhované důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci, a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného na str. 7 a 8 uvádí, že správce daně prvního stupně vzal v daňovém řízení v úvahu, že žalobce sám z vlastní vůle nechal vyhotovit znalecké posudky a rovněž žalovaný nechal si vyhotovit znalecký posudek od nezávislého soudního znalce Ing. J. V. (položka č. 27 veřejné části spisového materiálu Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě), neboť žalobcem předložené posudky neodpovídaly v celém rozsahu zjištěné skutečnosti (např. rozdílné počty fakturovaných normohodin - časové normy jsou výrazně podhodnoceny - viz. str. 46 až 48 Zprávy o výsledku kontroly). Zároveň správce daně prvního stupně vyhověl požadavku žalobce a kontrolní zjištění doplnil na základě svých provedených 17 dožádání. Bylo tak zajištěno co největší množství důkazních prostředků ve věci stanovení ceny obvyklé za montáž kabelových svazků. Všechny

shromážděné důkazní prostředky správce daně vyhodnotil (viz. Zpráva o výsledku kontroly str. 38 až 48).

Správce daně prvního stupně, jak je uvedeno ve Zprávě o výsledku kontroly na str. 28 až 37, provedl i podrobný rozbor ekonomických údajů jiných firem poskytnutých žalobcem a podrobně popsal, proč navržené důkazní prostředky (tabulku firem a znalecké posudky předložené žalobcem) nelze vzít v úvahu jako důkaz. Ze Zprávy o výsledku kontroly i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé z jakých podkladů správce daně prvního stupně a žalovaný při svém rozhodování vycházeli, tj. z objektivně zjištěných skutečností ověřených z dožádání a z údajů znaleckého posudku.

V rozhodnutí žalovaného je také uvedeno, že ke stanovení ceny obvyklé došlo výpočtem ceny obvyklé na základě konkrétně zjištěných skutečností, podrobné výpočty jsou obsaženy ve Zprávě o výsledku kontroly (str. 50 a 51), nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že daň byla stanovena na základě odhadu. Rozbor ekonomických údajů jiných firem, které předložil správci daně žalobce správce daně prvního stupně provedl (Zpráva o výsledku kontroly str. 28 až 37) a v odůvodnění žalovaný podrobně popsal, proč navržené důkazní prostředky (tabulku firem a znalecké posudky předložené žalobcem) nelze vzít v úvahu jako důkaz.

Žalovaný nepostupoval při zjištění ceny, jak tvrdí žalobce na str. 7 žaloby, podle zvláštního předpisu (zákona č. 151/97 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, v platném znění), protože tento předpis se ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů použije jen tehdy, nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. V projednávaném případě byl k takto stanovené ceně použit výpočet obvyklé přírážky stanovené nezávislým soudním znalcem na dolní hranici přírážky. S ohledem na dodržení zásady zákonnosti a vzhledem k možnosti daně rozpětím přírážky ve znaleckém posudku správce daně přihlédl k výhodnější hodnotě přírážky ve výši 12 % postupoval vůči žalobci mírněji.

Nelze souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný nepřihlédl k závěrům nebo, že tyto nerespektoval. Právě na základě závěrů znaleckého posudku Ing. J. V. správce daně v daňovém řízení ověřoval, zda ve sledovaném období nedošlo na straně závislého dodavatele k nějakým mimořádným událostem, ovlivňujícím dosažení nižší, než obvyklé produktivity práce a tím i nižších výkonů. Na základě shromážděných materiálů správce daně dospěl k závěru, že k žádné takové události v předmětném zdaňovacím období nedošlo, neuvedl je ve svém znaleckém posudku ani znalec Ing. P., konečně ani žalobce na žádné takové skutečnosti neupozorňoval. Správce daně osvědčil tento znalecký posudek jako důkaz a respektoval jeho závěry, současně se však také zabýval i dalšími hledisky zkoumání.

Správce daně dal zpracovat soudnímu znalci Ing. J. V. posudek také z toho důvodu, že žalobcem předložené posudky neodpovídaly v celém rozsahu v daňové řízení správcem daně zjištěným skutečnostem, a to např. rozdílné počty fakturovaných normohodin - časové normy považoval správce daně za výrazně podhodnoceny - viz. str. 46 až 48 Zprávy o výsledku kontroly. Správce daně prvního stupně nadto vyhověl požadavku žalobce a kontrolní zjištění doplnil na základě svých provedených 17 dožádání. Správce daně tak zajistil dostatečné množství důkazních prostředků ve věci stanovení ceny obvyklé za montáž kabelových svazků. Ve Zprávě o výsledku kontroly na str. 38 až 48 pak všechny shromážděné důkazní prostředky správce daně vyhodnotil.

Na základě přezkoumání důkazů shromážděných a zpracovaných ve Zprávě o výsledku kontroly č.j. 1/53886/07/223932/5692, a posouzení, jak se zabýval jednotlivými důkazy uvedenými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že

správce daně rozhodoval na základě dostatečně a úplně zjištěného skutkového stavu. S důkazy předloženými žalobcem se žalovaný náležitě vypořádal, hodnocení důkazů, za základě kterých postupoval správce daně při stanovení obvyklé přírážky je obsaženo v žalobou napadeném rozhodnutí, proto soud neshledal žalobní námitky vytýkající porušení ust. § 2 odst. 2 a 3 oprávněnými. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o předepsání daně z příjmů právnických osob vybíraných srážkou k přímému placení ve výši 118.705,- Kč, bylo provedeno v souladu se zákonem.

Oba účastníci souhlasili v předmětném řízení s rozhodováním bez nařízení jednání, proto soud rozhodl, aniž by nařídil jednání (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3, písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 28. 7. 2010

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu